

Translate into English the following passage. (30 points)

๑

ที่หัวหิน

“นั่นจะไปไหนกันอีกล่ะ?”

สิริและอนงค์แต่งตัวสวยทำทางรื่นเริง เดินจะลงบันไดเรือนพักไปด้วยกัน ครั้นได้ยินเสียงมารดาทักด้วย สำเนียงค่อนข้างห้วนผิดธรรมดาทั้งคู่เลยหยุดก็อยู่กลางบันไดนั่นเอง

เมื่อน้องสาวไม่ตอบ สิริจึงเป็นผู้ตอบว่า “คิดจะไปบ้านคุณชิต กมลเขาวนไว้ตั้งแต่อาทิตย์ก่อนไม่ได้ไปสักที แล้วเมื่อวานพบเขาที่ตลาดเขาเตือนอีกจะไม่ได้ไปก็ไม่ได้”

“ทำไมถึงจะไม่ได้ จะกลับกรุงเทพฯ อยู่วันนี้แล้ว ข้าของยังไม่ได้จัดสักอย่าง จะไปเที่ยวเยี่ยมเพื่อน อย่างไม่ได้”

“อะไรคุณแม่!” อนงค์อุทาน หน้าซีดเผือดลงทันที ส่วนสิริกระโดดพรวดเดียวก็ไปยืนอยู่ตรงหน้ามารดา พร้อมกับร้องว่า “โธ่ คุณแม่ลูกใจหายหมดพูดเป็นเล่น”

“พูดเล่นอะไรกัน!” คุณนายสมรเอ็ดลูกสาว “ข้าของของแม่เอาลงหีบจะเสร็จหมดแล้ว อุบลกำลังไปซื้อตั๋วรถไฟที่สถานี เราจะต้องกลับกรุงเทพฯ บ่ายวันนี้แหละ แกมัวแต่ไปเที่ยวเสียนะซี ถึงไม่รู้เรื่อง”

“เกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมถึงต้องรีบไปวันนี้!” สิริถาม

“จะไม่รีบอย่างไรได้ ปรศนาจะมาถึงกรุงเทพฯ พรุ่งนี้เช้า เกิดอะไรไม่รู้บินมาจากสิงคโปร์แทนที่จะมารถไฟ หรือเรือตามที่กะไว้เดิม นี่แน่ะ ใครเป็นคนเอาโทรเลขไปวางไว้ในห้องแม่เมื่อเช้านี้ล่ะ”

“อนงค์เองคะ”

“เขาเอามาส่งตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ?”

“ไม่ทราบคะ พี่สิริส่งให้องค์เมื่อเช้านี้ อนงค์เลยเอาไปไว้ในห้องคุณแม่”

“แล้วสิริได้มาตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“อ๊วย ได้มาตั้งแต่เมื่อเช้าวานแน่ะคะ เผอิญลูกไปสถานี นายสถานีเขาส่งให้ ไม่นึกว่าเป็นโทรเลขด่วน เห็นเป็นซองจดหมายลายมือคุณศักดิ์ ก็รับใส่กระเป๋ากางเกงไว้จนลืม เพิ่งไปเห็นเข้าเมื่อเช้านี้ก่อนไปอาบน้ำทะเลเลยให้องค์เอาไปให้คุณแม่”

“วิเศษชะงะ สิริเหลวอย่างนี้เสมอ โตจนปานนี้แล้วไม่ได้เรื่องเลย นี่ดีแต่นึกขึ้นได้แต่วันนี้เราก็พอจะแก้ไขทัน ถ้าไปพบเข้าพรุ่งนี้ ปรศนามิแยหรือ ไม่รู้จักใครสักคน เออ! นั่นอนงค์เป็นอะไร ยืนเหม่ออยู่ได้ ทำไมไม่ไปจัดข้าวจัดของ เตี้ยก็ไม่ต้องรถไฟเท่านั้น”

สิริยืนฟังลูกกรงฟังคุณแม่บ่นด้วยสีหน้าแสดงว่ารับผิด ครั้นคุณแม่หยุดพูดก็เดินตัวปลิวเข้าห้องไป ส่วนอนงค์ค่อย ๆ เดินตามพี่สาวเข้าไปในห้องอย่างไม่รู้สีกตัว สิริตรงเข้าลากกระเป๋าไปใหญ่ออกจากใต้เตียง หยิบของในตู้จัดลงไปอย่างรวดเร็ว แล้วเดินไปเดินมาหาของของตนที่กระจัดกระจายอยู่ทั่ว เข้าไปในห้องอีกห้องหนึ่ง แล้วกลับมาบอกน้องสาวซึ่งนั่งเหม่ออยู่บนเตียงว่า “พี่เกือบเสร็จแล้ว พี่อุบลก็แล้ว เธอละอนงค์ นั่งตาลอยอยู่ได้ ทำไมไม่รีบจัดข้าวของ เธอทำของเธอเร็ว ๆ เข้าซี พี่จะไปดูให้จำเนียรจัดของต่าง ๆ แทนเธอเอง เอ...อนงค์เป็นอะไรไปนะเหม่อซิม บอกให้รีบจัดของเข้า”

พี่สาวเตือนเช่นนั้นแล้วออกจากห้องไป อนงค์ลุกขึ้นจากเตียง หยิบกระเป๋า ๒ ใบของตนออกมา แล้วลงมือจัดของด้วยจิตใจที่ไม่อยู่กับตัว